

Responsabilitat compartida

23/04/2008

ALBERT PUNSOLA(/AUTOR/ALBERT-
PUNSOLA-44)

Periodista

Els recursos bàsics no poden dependre de visions fragmentades del món

Una de les grans virtuts de les crisis és que fan aparèixer la realitat tal com és, amb tota claredat i cruesa. En aquest sentit, la crisi de l'aigua ha fet emergir actituds relacionades amb la disgregació, com la manca de cohesió territorial o la voluntat de confrontació dels partits per damunt dels interessos de la col·lectivitat.

És un moment especialment trist no tant pels problemes d'abastament que s'anuncien, que també, sinó sobretot per la manera en què s'encara la qüestió. Recordava aquests dies unes paraules de Joan Antoni Samaranch, tantes vegades criticat per raons ideològiques, que un moment determinat van apuntar el camí de l'èxit. A principis dels anys 80, quan les possibilitats de Barcelona per organitzar els Jocs Olímpics semblaven minses, Samaranch va fer una recomanació: "si hi ha unitat és possible, si no serà impossible". D'acord, és una formulació banal però absolutament certa i sobretot efectiva, si es pot portar a la pràctica, tal com va quedar demostrat el 1992.

Unitat o responsabilitat són paraules fàcils de dir però no n'hi ha prou amb pronunciar-les, cal acompanyar-les de la gestió de la complexitat perquè es facin tangibles. Malauradament, en la crisi actual s'ha posat de manifest que anem per un camí molt diferent. Que la política de l'aigua estigui condicionada pel fet de ser postmarxista, socialdemòcrata o liberal n'és una prova. Els recursos bàsics no poden dependre de visions fragmentades del món; la necessitat d'administrar-los hauria de ser el principal estímul per a trobar el mínim comú denominador.

(F)

Un altre signe evident de simplificació és l'existència d'una baixa percepció del risc. Si la dessaladora projectada al Prat del Llobregat hagués estat en funcionament -havia d'entrar en servei el 2008- probablement ara no ens trobaríem en una situació tan crítica. Aquest mal endèmic de no complir cap termini en les infraestructures projectades és el reflex d'un incomprensible excés de confiança. En aquest cas, donada la situació climàtica i l'augment demogràfic, que comporta en termes absoluts un augment dels consums, es podia preveure un escenari complicat en qualsevol moment.

El paper dels periodistes

Però a l'hora de repartir responsabilitats també cal que els periodistes assumim les nostres. Si s'observa l'evolució de la premsa en els darrers anys, i en línies generals, es comprovarà que hi ha una tendència creixent a fer un periodisme de declaracions on massa sovint les notícies no són fets sinó afirmacions, frases més o menys imaginatives o enginyoses. A la televisió el lloc de les declaracions, com a creador d'actualitat, l'ocupen les imatges impactants. L'atac d'un ós a una persona en un zoològic d'Austràlia pot arribar a ser portada si algú l'ha enregistrat, quan en realitat el fet, per tràgic que sigui, té poca o cap importància per a la nostra col·lectivitat. Paral·lelament, disminueix la presència del que es coneix com a periodisme d'investigació.

Una de les causes que expliquen aquest fenomen és la industrialització de la informació que ha provocat un increment en l'exigència de proveir amb continguts a un nombre cada cop més gran de mitjans. Tanmateix, pluralitat no és sempre sinònim de varietat i menys encara d'aprofundiment. Patim

una autèntica sequera de recerques periodístiques a fons, un tipus de treball que per fer-se bé i complir el seu veritable objectiu ha de desvincular-se de l'actualitat i del concepte de productivitat. Es un periodisme de constància i de paciència que a la llarga acaba donant bons fruits. En la crisi que ens ocupa, per exemple, una premsa atenta hauria pogut posar en relleu les mancances en gestió, i sobretot en previsió, amb un temps suficient per fer reaccionar a algun responsable. I només que un mitjà hagués despertat, per l'efecte amplificador de la resta, tota la societat se n'hauria fet ressò.

Quan la crisi ha esclatat és inevitable sumar-se a la lamentació general. El món de la informació tendeix a anar darrera dels fets, quan es tindria la capacitat, si hi hagués la voluntat, d'anar per davant. La premsa ha criticat l'administració per la sagnant fuga de Badalona. No està malament, però hauria estat millor descobrir-la i mostrar-la a l'opinió pública quan ni tan sols es parlava de restriccions i quan molts gastaven aigua amb una generositat pròpia de la inconsciència.

Etiquetes: [Aigua](/etiquetes/aigua) (/etiquetes/aigua)

[Catalunya](/etiquetes/catalunya) (/etiquetes/catalunya)

Share 0

Tuit

 (<https://plus.google.com/share?url=https%3A//www.sostenible.cat/opinio/responsabilitat-compartida-0>)

 (<https://www.sostenible.cat/print/opinio/responsabilitat-compartida-0>)

Relacionats

Butlletí

Correu electrònic *

Subscriu

[Enviaments anteriors](/newsletter/sostenible) (/newsletter/sostenible)

(/)

Revista de la **xarxa** de ciutats
i pobles cap a la sostenibilitat

**Diputació
Barcelona**

(<http://www.diba.cat>)

[Arxiu](/arxiu) (/arxiu)

[Continguts per categoria](/tagclouds/chunk/3) (/tagclouds/chunk/3)

[Continguts per etiqueta](/tagclouds/chunk/1) (/tagclouds/chunk/1)

[Continguts per municipi](/tagclouds/chunk/2) (/tagclouds/chunk/2)

[Avís legal](http://www.diba.cat/avislegal) (<http://www.diba.cat/avislegal>)

Contacte (/formulari/contacte)

RSS (<https://www.sostenible.cat/pagina/rss#overlay-context=>)

(<https://www.facebook.com/Sosteniblecat-146513494888>)

(<http://www.twitter.com/xarxasost>)

(<http://youtube.com/xarxasost>)

([rss.xml](#))
